

MARKĚTA BOLFOVÁ

KLUK V KOPAČKÁCH

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambóok

MARKÉTA BOLFOVÁ

KLUK

V KOPAČKÁCH

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambóok

Kapitola 1

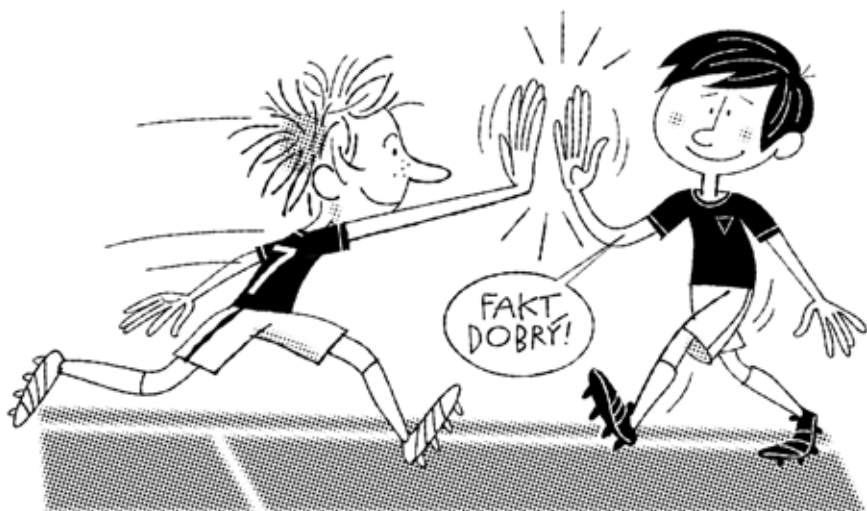
VELKÉ STĚHOVÁNÍ

„Tome, střílej!“ zavolal trenér na chlapce v červeném fotbalovém dresu s číslem sedm. Ten se rozběhl a kopl do míče. Rána byla nebývale přesná a prudká! Než se brankář stačil vzpamatovat, balón mu proletěl těsně kolem ucha jako poblázněný sršeň a přistál v síti. Ne nadarmo patřil osmiletý Tomáš mezi nejlepší hráče svého fotbalového družstva.

„Jooo, Tome, super!“ zaburácelo z tribuny. Nadšený hlas nepatřil nikomu jinému než chlapcovu tátovi, který nikdy nevynechal jedinou příležitost fandit synovi ať už na zápase, nebo jako teď jen při obyčejném tréninku.

„Hej, kámo, fakt dobrý!“ hvízdal uznale Honza, Tomův nejlepší kamarád a zároveň spoluhráč. Oba kluci si dali placáka, jen to štíplo, a běželi se napít.

Bylo vedro jako v peci a oni zrovna trénovali střelbu na branku. O víkendu je čekal turnajový zápas o pohár s týmem ze sousedního městečka, který rozhodně nechtěli prohrát!

„Paráda, kluci, ještě se protáhněte, a mažte domů! Uvidíme se v sobotu na zápase,“ houkl trenér na malé fotbalisty, načež se všichni rozutekli.

„Čau, tati, jedeme? Co bude k večeři?“ vyptával se udýchaný Tomáš. Tváře měl červené jako rak a kručení v břiše prozrazovalo, že má pořádný hlad.

„Párky v rohlíku,“ odpověděl táta a poplácal synka pochvalně po zádech. „Dnes ti to šlo! Ani samotný Ronaldo by nevypálil na bránu tak jako ty.“

„Hm, díky, ale... zase párky? Tenhle týden už asi posté!“ zabručel zklamaně chlapec.

„No jo, promiň, neměl jsem čas uvařit. Hodně práce, víš. Vlastně, potřebuju s tebou něco důležitějšího probrat, ale až doma,“ řekl tatínek, ale Tomáš ho příliš nevnímal. Hlavu měl plnou řízků, palačinek a guláše. Zkrátka všeho kromě párků!

Tom bydlel jen s tátou v malém městečku, kam chodil i na základní školu. Maminka pracovala jako lékařka a rozhodla se pomáhat lidem v dalekých afrických zemích, kde je dobrých lékařů jako šafránu. Domů jezdila většinou jen o Vánocích, nebo na chlapcovy narozeniny.

Už odmalička Tomáš nevěděl, co s nohama a rukama. Pořád někam utíkal, skákal, šplhal, zakopával a padal. Ve třech letech měl koleno rozbité víckrát než kdejaký profesionální zápasník, a proto ho táta v pěti přihlásil na fotbal. Chlapce sport chytil hned první den, co na stadionu kopl do míče, a definitivně si Tomáše získal, když vstřelil svůj první gól.

Jen co přijeli domů, řekl tatínek Tomovi, ať se posadí, že s ním potřebuje mluvit.

„Ted? Ale zrovna v telce začíná seriál LEGO Ninjago!“

„Televize ti nikam neuteče!“ odpověděl mu otec tónem, který chlapec dobře znal. Bylo jasné, že nemá cenu se hádat. Tomáš proto zmlknul a čekal, s čím táta přijde.

„Dostal jsem nabídku na skvělou práci u jedné velké počítačové firmy, ale problém je v tom, že nemají pobočku v našem městě. Dokonce ani ve městě nikde poblíž.“

„A kde teda?“ nechápal Tomáš.

„Vlastně celkem daleko, tam, kde bydlí děda Karel.“

„Ale ten přece žije až někde v tramtárii!“ podivil se chlapec.

„No, a představ si, že právě do té tramtárie se budeme stěhovat.“

„Jak jako stěhovat? Děláš si prču?“ Tomáš vyskočil na nohy a vytřeštil na tátu oči.

„Je to dobrá práce a vydělám víc peněz,“ snažil se táta syna uklidnit, ale bez úspěchu.

„Já se nikam nestěhuju a basta! Mám tady školu, kámoše a... fotbal! Navíc právě začala sezóna!“

„Díval jsem se, že i v té tramtárii, jak ty říkáš, mají fotbalové družstvo. A prý docela dobré. Budeme bydlet u dědy, má velký domek se zahradou. Pořídím ti tam branky, takže budeš moci trénovat, kdykoli budeš chtít,“ chlácholil tatínek Toma, ale marně.

Chlapec se zvedl a s nasupeným výrazem zamířil rovnou do svého pokoje. Než zabouchl dveře, otočil se a houknul: „Vždyť děda bydlí na záchrané stanici a stará se o zraněná zvířata. To snad chceš zkysnout ve výběhu s liškami?“

„Nebud' drzý, Tomáši! Samozřejmě budeš mít svůj pokoj v domě. Navíc, zvířata máš přece...“ Prásk! Táta už větu nedokončil. Místo toho zíral na plakát s ninjou a velkým nápisem VSTUP JEN NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ. V duchu si řekl, že vejít dovnitř by teď opravdu bezpečné nebylo. Raději nechá syna vychladnout a promluví si s ním opět zítra.

Jenže ani ráno nebyla s Tomášem řeč, a tak to šlo několik dní až do sobotního fotbalového utkání.

Oba týmy nastoupily, rozhodčí zapískal a hráči se rozběhli za míčem. Tomášovi se vůbec nedařilo! Ve chvíli, kdy se chystal vypálit na bránu, uklouzl a balón získal soupeř. Tom zlostně bouchl pěstí do země a něco zakřičel, ale to už přes hlasitý hukot tribun naštěstí nikdo neslyšel. Jejich družstvo právě dostalo gól!

„Nevadí!“ ozvalo se hlasitě z řad diváků a chlapec věděl, že je to táta.

Další neúspěch na sebe nenechal dlouho čekat, to když nevybral přihrávku od Honzy. Skóre se rázem

zvýšilo na dva nula. Tom dnes očividně neměl svůj den, jak byl pořád našťvaný kvůli stěhování. I trenér si všiml, že jeho hvězdný útočník není ve své kůži, a když Tomáš fauloval jednoho z protihráčů, a dokonce do něj bojovně žduchl, jako že si za faul může sám, poslal kouč chlapce raději na střídačku, aby se nestrhla nějaká pohroma!

„Pche,“ odfrknul si uraženě Tom, ale jenom potichu, aby ho nikdo další neslyšel. Měl sice náladu pod psa, ale trenér byl férový a správnácký chlap a on by mu nerad odmlouval.

Soupeři nakonec vyhráli 5 :3 a odnesli si domů trofej.

„Hoši, hlavu vzhůru, vyhrajeme příště. Zamá-káme na přihrávkách a kličkách a při dalším turnaji bude pohár náš!“ snažil se malé čutálisty povzbudit kouč. Ti se za rozmrzelého brblání sklesle loudali do šaten.

„Tome, na slovíčko,“ zavolal trenér na chlapce a prstem mu pokynul, aby šel za ním. „Co to dnes-ka bylo? Zdálo se mi, jako bys chtěl pohledem zbořit celý stadion a propálit trávník až někam do Austrálie.“

„Ale nic,“ zabručel Tomáš.

„To bude asi moje vina,“ ozvalo se oběma za zády. „Tome, běž se převléct, já si promluvím s panem trenérem,“ řekl táta. Chlapec se rozloučil, otočil se na patě a odkráčel. Cestou se ohlédl přes rameno a viděl, jak táta trenérovi cosi barvitě vysvětluje a rozhazuje přitom rukama.

Kluci se v šatně na Toma slétli jak vosy na med. Nezbyvalo než jít s pravdou ven. A tak jim Tomáš povyprávěl o tátově nové práci, o jiném městě a také o dědovi, který se stará o zraněná zvířata a u kterého bude brzy bydlet. Jeho nejlepší kámoš Honza slíbil, že za ním určitě někdy přijede na návštěvu, což ho povzbudilo.

Když Tom s tátou dorazili domů, vytáhli ze sklepa všechny možné i nemožné krabice a dali se do balení. Čekalo je velké stěhování, dlouhá cesta a nové zážitky. Jaké asi?

Kapitola 2

VÍTEJTE V TRAMTÁRII

běhlo pár dnů, Tomáš ještě pořád brblal, ale už méně než na začátku. Většina věcí byla sbalená a on si pomalu zvykal na představu, že bude muset opustit svůj pokoj, své spolužáky i svůj fotbalový tým. Zklidnil se i proto, že táta po dlouhé době vypadal spokojeně. Pořád si prozpěvoval, pohvizdoval a plánoval, jak se budou mít fajn. Když konečně nadešel den D, naházeli záplavu zabalených a oštít-kovaných krabic do auta a vyrazili k dědovi. Jeli dlouho, nekonečně dlouho, až Tomáše přemohla únava a v autě usnul.

Auto najelo na hranu vystouplého kanálu jen to zadrncalo a chlapec se probudil. Ospale zamžoural do denního světla – sluníčko dnes obzvláště páliło – a chvíli přemýšlel, kde je a co tu dělá. Zdál se mu

napínavý sen. V něm se proměnil v samuraje, běhal po fotbalovém hřišti s mečem v ruce a snažil se přeseknout kopačák na dvě půlky. Bohužel, než zjistil, jestli se mu útok na mičudu povedl, hřiště i meč se rozplynuly. Místo nich teď Tomáš koukal na veliký areál s voliérymi pro ptáky, kotci pro lišky a jezevce a s ohrádkami pro kolouchy a oplocenými výběhy pro zajíčky, veverčata a všelijakou další zvěř. Ze všech stran se ozývalo skřehotání, pištění a houkání. Cítil se jako malý zelený mužík, který právě přistál na cizí planetě.

„Vítám své dva chlapáky! Vlastně své nové spolubydlíci!“ zaburácelo od vstupní brány, nad kterou visel nápis *Záchranná stanice*. „Dorazili jste právě včas! Před chvílí nám přivezli zraněného orla skalního. To je velká vzácnost, orli se u nás tak často nevidí. Pojdte se mrknout.“

Byl to děda Karel, který měl jako vždy plné ruce práce. Sotva se táta s Tomášem, celí pomačkaní z dlouhé cesty, vyhrabali z auta, už už je hnal k menší bíle natřené budově, která vypadala jako ošetřovna.

„No jo, vždyť jdeme, nebuď na nás tak hr!“ houkl tatínek.

„Ahoj, dědo,“ pozdravil Tom, který dědečka zdravil za běhu.

„Nazdar, Tomíku,“ odpověděl dědeček a rukou jim naznačoval, že si mají pospíšet. Pak se na vnuka otočil a zachechtal se.

„Ty se nečešeš nebo co? Máš vlasy jak vrabčí hnízdo! Aby si tě nespletli s výrem a nestrčili nám tě do voliéry!“

Je pravda, že Tom hřeben neviděl ani z vlaku. Vlasy mu vždycky trčely všemi směry a spolu s pihatým

nosem a červenými tvářemi působil jako rošťák číslo jedna. Dědova hláška mu ale vůbec nepřipadala vtípná, spíš naopak.

Vstoupili do velké místnosti, která připomínala lékařskou ordinaci. Jen místo kluka nebo holky byl pacientem orel. Zvěrolékař držel vykulené zvíře zvednuté před sebou a pečlivě si je prohlížel. Dědeček, táta a Tomáš stáli vpovzdálí, aby ptáka nevylekali. Chlapce vyšetření zaujalo. Nakonec nevydržel jen mlčky stát a nenápadně špitl dědečkovi do ucha: „Dědo, a co se mu vlastně stalo?“

„Má poraněný pravý běhák, vidíš? Támhle,“ řekl děda tiše.

„Běhák, to je jako noha?“ ptal se dál chlapec.

„Jo, část nohy, ale u orla a jiných ptáků se jí říká běhák. Nohy máme ty a já,“ usmál se dědeček.

Chlapec se podíval pozorněji, a opravdu – orel byl viditelně poraněný! Chudák, pomyslel si Tom.

„Jak si to udělal?“

„Ještě nevíme, ale vypadá to, že se chytil do pasti nastražené nějakými zpropadenými pytláky.“

„Tak, Tome, to by stačilo. Půjdeme si vybalit věci,“ zašeptal synkovi do ucha táta. „Přijdeme se na orla podívat později.“

Došli zpět k autu a začali nosit všechno své harpádí do domu. Dědeček pak zavedl Tomáše do jeho nového pokoje.

„Tohle je ode dneška tvé nové království,“ řekl starý pán a usmál se.

Tomáš se rozhlížel kolem dokola. Jeho nový pokoj byl rozhodně větší než ten starý. Chlapec už přemýšlel, kam si pověsí své plakáty a vystaví fotbalové trofeje. Do rohu položil míč a zabláčené kopačky. Těšil se, až je zase provětrá na zeleném trávníku. Pak

se trochu ostýchavě otočil na dědečka. Děda Karel byl vysoký, ramenatý chlapík. Prošedivělé vousy mu sahaly málem do půlky hrudníku a byly prapodivně zastřižené. Na sobě měl oblečenou starou kostkovanou košili a plandavé dřevé kalhoty.

„No nic, hezky se tu zabydli a pak seběhni dolů na večeři. Budou párky v rohlíku,“ zahlásil zvesela dědeček.

Nééé, zase párky! S takovou se za chvíli sám proměním v párek! Pak už jen kydnout na hlavu kečup! pomyslel si chlapec, ale nahlas neřekl nic, jen přikývl. Když děda Karel odešel, Tom vytáhl ze svého kufru plakát s černě oblečeným ninjou a přilepil ho páskou zvenku na dveře. Pak vybalil zbytek svých věcí a šel se najíst.

Po večeři ležel Tomáš ve své nové posteli a přemýšlel, jestli zítra bude k jídlu něco jiného než párky v rohlíku, když vtom sebou škubl.

„Hůůů...“ ozvalo se zvenku. Chlapec se přikryl peřinou až po bradu.

„Hůůůů,“ zaznělo znovu. To už mu pod peřinou zmizela i hlava. Zvuky kolem byly nové, děsivé, neznal je. Měl pěkně nahnáno!

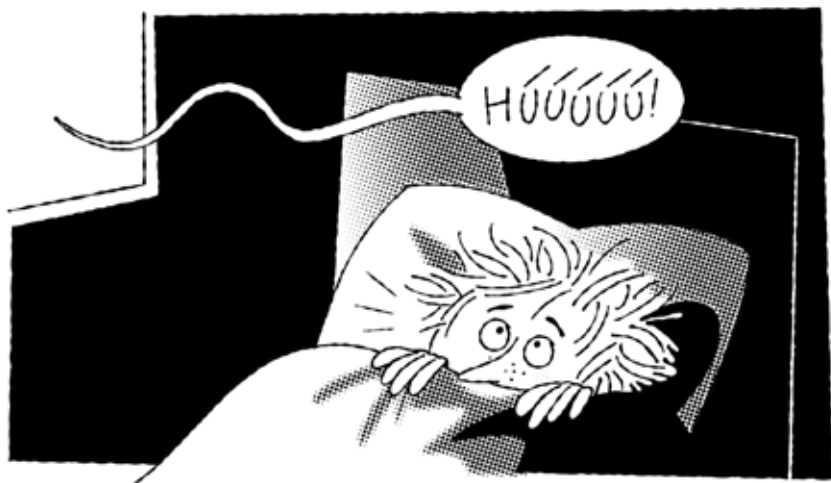
„Škrrrr, škrrrr...“ Něco začalo jakoby škrábat Tomovi za oknem. *Co to u všech ninjů může být?* říkal si a chlupy na ruce se mu naježily stejně jako vlasy na hlavě.

Pak si vzpomněl na svůj sen, ve kterém se proměnil v samuraje, a trochu se zastyděl. Copak samuraj by se bál? Určitě ne! Přece není žádná bábovka! Vytáhl nos zpod příkrývky a vyskočil z postele. Houkání ani škrábání nepřestávalo. Tomášovi blesklo hlavou, jestli to není vlkodlak. Nakonec se musel zasmát sám sobě. Vlkodlaci asi záchrannou stanicí pro zvířata nenavštěvují – vždyť přece vůbec neexistují! Řekl si, že napočítá do tří a odhrne závěs.

„Jedna, dva, tři...“ Tom prudce cukl rukou doprava. Závěs se rozevlál a za oknem na něj svítily dvě vykulené žluté oči. Uff, jen kocour! Zvíře bylo černé jako noc, krčilo čumák a skrz okno si zvědavě prohlíželo nového obyvatele domu. Pak se kocour drápy zaháknul za sítku proti komárům, znovu zaškrpal a zmizel to tmy.

„Ťuk ťuk ťuk.“ Někdo klepal na dveře. „Můžu dál?“ Byl to táta.

„Jasně,“ pozval ho Tomáš dovnitř.

„Slyším, jak tady pochoduješ, děje se něco?“

„No, trochu mě vylekaly zvuky zvenku,“ přiznal chlapec.

„Myslíš houkání? Támhle vzadu je voliéra se so-
vami. Chceš se na ně jít podívat?“

„Cože, teď?“ podivil se Tomáš.

„Jo, teď,“ usmál se táta. „Hod' přes sebe mikinu
a jdeme.“

Tomáš se oblékl a společně s tátou vyšli před dům.
Venku byla tma jako v ranci, jen chodníček podél
koců mírně osvětlovaly malé lampy. Otec se synem

došli k voliére, kde potichu sledovali mohutné ptáky s očima jako baterky, jak si tam sedí na větvi. Nočním tichem se rozlilo další hluboké zahoukání, ale tentokrát už chlapci nepřišlo vůbec strašidelné. Nyní, když věděl, komu patří, na vlkodlaky zapomněl.

Chvíli poslouchali a pak se vrátili zpátky do domu. Tatínek popřál synkovi dobrou noc a odešel do své ložnice. Tomáš, teď už viditelně klidnější, zalezl do pelechu a zhasl lampičku na nočním stolku. Ještě než mu spadla víčka, uvědomil si, že ho zítra čeká první den v nové škole.